

LBRIS

We know
books

Redactare, tehnoredactare: Andreia Eva Breaz
Colecție: *MEMORII ȘI CERCETĂRI*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DRĂGAN, FLAVIU ALEXANDRU
Lupta mea pentru viață / Flaviu Alexandru Drăgan;
Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2024

ISBN 978-630-311-204-6
821.135.1

© Flaviu Alexandru Drăgan
Toate drepturile sunt rezervate.
Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
fără acordul Editurii și al autorului.

Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2024
Editor: Nadia Fărcaș
E-mail: office@edituraecou.ro
Telefon: 0745828755; 0364730441
www.edituraecou.ro

DF

Lupta mea pentru viață!

O carte-eveniment, scrisă de către Activistul
Drăgan Flaviu Alexandru

Editura Ecou Transilvan
Cluj-Napoca
2024

O COLABORARE DE SUFLET,
NĂSCUTĂ DIN PASIUNEA COMUNĂ
PENTRU CUVÂNT,
ÎN TRE ACTIVISTUL DRĂGAN FLAVIU
ȘI EDITURA ECOU TRANSILVAN.

DF

Tăietură de poveste (Cuprins)

Despre viață.....	7
Începutul.....	10
Schimbarea.....	16
Independența.....	26
Cercetările și munca mea.....	47
Pasiunile mele.....	207
Codul vieții mele	235
Pilonii personalității mele.....	239
Aforismele mele	258
Timpul s-a oprit (finalul)	262
<i>Bibliografie, note fotografice</i>	267

Despre viață

Sincer nu știu cum să încep, este prima mea carte și e prima mea apariție atât de deschisă în fața voastră. Probabil m-ați mai văzut la proteste, conferințe, live-uri pe Facebook și Instagram sau în postări unde vă arăt lupta mea; oricum ar fi, aici o să aflați mult mai multe despre mine, despre viața mea, copilăria, pasiunile, greutățile și lupta mea pentru viață.

Sunt Drăgan Flaviu și sunt activist pentru drepturile omului, mediu și pace.

În 2024, la momentul trimiterii acestor pagini către publicare, am între 19 și 20 de ani, depinde în cât timp editura a finalizat tipărirea cărții și a putut-o distribui.

Mă uit acum la tot ce am realizat în viața mea până acum și îmi dau seama că sunt diferit și m-am îndepărtat foarte mult de ideea de om familist, aici vreau să mă refer la oamenii care își fac o familie, merg la serviciu, fac copii și-i cresc, îmbătrânesc, își văd nepoții și apoi mor, înțelegi la ce mă refer? Acel tip de om simplu din societate care este respectat și împlinit datorită familiei, copiilor lui sau ajutorului oferit comunității

orașului său regiunii în care trăiește – și aici mă refer la acei oameni care își ajută vecinii sau concetățenii cu tot felul de activități ale gospodăriei sau cu reparații ale bunurilor fără să ceară bani, și da, exact acel tip de viață mi-l doream, să îmi fac o familie, să am măcar 2-3 copii, să am o profesie importantă precum inginer, doctor, arhitect sau chiar mecanic, șofer sau fermier și acest stil de viață cel mai probabil mi-a fost inspirat de către mama și tatăl meu, fiindu-mi modele în viață și visând și eu la un asemenea viitor încă de la o vârstă fragedă... totuși asta până la momentul în care mi-a venit o întrebare căreia nu-i găseam niciun răspuns: ce las în urma morții mele? Pentru ce o să mă știe lumea după moartea mea?... Și nu îmi găseam un răspuns concludent sau satisfăcător, spunându-mi mereu: „o să las societății niște copii frumoși ce o să ducă civilizația mai departe”. Răspunsul ăsta îmi oferea destulă validare un anumit timp, până am mai crescut și mi-am dat seama că a face copii, a-i crește frumos și a-i face niște oameni respectați în societate, deși e ceva foarte important și baza societății de azi, nu e ce îmi doresc eu, sau cel puțin nu mai era ce îmi doream, și asta pentru că am înțeles diferența, am înțeles că de multe ori oamenii din societate ce ne repară mașina, ne salvează viața, ne dezvoltă tehnologia, ne construiesc casa sau ne învață pentru viitor se ocupă ca civilizația omenirii să continue, să crească, să se dezvolte și să fie mai puternică pentru a duce cu toții o viață mai lungă și, în același timp, există alți oameni mai puternici, care fac împotrivă, și aceștia sunt cei care poluează pentru afacerile lor ce le umple buzunarele, care încep războaie din ură, care dezvoltă arme nucleare pentru putere sau care ne iau plămânii planetei din păduri pentru afaceri meschine și egoiste: toți aceștia distrug viața!

Iar povestea asta este despre lupta mea pentru climă, pentru animale, pentru acei oameni ce ne duc civilizația mai departe, pentru acei oameni ce iubesc viața, dar nu sunt vizibili din cauza magnaților plini de bani ce distrug planeta asta încontinuu și o omoară pe zi ce trece.

La vârsta de 13 ani am ales să fiu diferit față de magnații ce distrug viața pentru bani și mi-am dat seama de rolul pe care îl vreau în societate și da, la doar 13 ani mi-am dat seama că rolul pe care îl am e unul greu, huiduit de politicieni și acționari ai marilor corporații și privit cu dispreț de unii, dar susținut și iubit de alții: rolul meu e de protector al vieții și destinul meu este să strig pentru cei care nu au voce.

Așadar, mă prezint în aceste rânduri în fața voastră doar cu menirea pe care mi-am dat seama că o am.

Sunt Flaviu și sunt activist pentru drepturile omului, mediu și pace, iar cartea aceasta este despre strigătul meu de ajutor pentru a salva planeta asta pe care o avem, singura!

Începutul

Mă nasc la Cluj, „Inima Transilvaniei”, la 7 octombrie 2004, cu câteva complicații, fiind născut prematur, obținând doar nota 7 de la medici. După naștere am mai stat câteva săptămâni cu mama mea în spital și în final am ajuns acasă, în Aghireșu Fabrici, o comună apropiată de Cluj, la vreo 30 de kilometri distanță.

Nașterea mea a adus o bucurie și o fericire enormă în casă și în familia mea, mai ales mamei și tatălui meu. Am avut un început de viață frumos, într-o casă simplă, cu o curte mare, aproape de pădure, cu pomi și animalețe, de la găini și porci la căței și pisici, cu care am luat contact imediat după ce am început să fac cunoștință cu natura și cred că primul simbol al naturii văzut de micuțul Flaviu pe atunci a fost pomul de pere din fața casei, de lângă intrarea în curte, un pom mare, dominant și sănătos, care era refugiul meu și al animalețelor, de soare și canicula verii.

În primii ani de viață nu am simțit lipsuri și eram un copil inocent, destul de obraznic, dar foarte energic. Îmi amintesc și acum câteva obiceiuri și jocuri pe care le aveam în familie alături de mama mea, care era mereu cu mine acasă, și tatăl meu, care lucra ca șofer și mecanic auto; unul dintre obiceiuri ar fi că mereu înainte ca tata să ajungă de la muncă, între orele 17:00-19:00, se oprea la magazin și o suna pe mama să o întrebe ce să cumpere, asta din cauză că mama era ocupată toată ziua să aibă grijă de mine, neavând niciun sprijin – bunicii mei murind cu ceva timp înainte să mă nasc eu – iar de fiecare dată când auzeam telefonul fugeam și strigam: „Tati, tati, ia-mi napolitane! Napolitane și suc!”, bineînțeles, stâlcind fiecare cuvânt, dar era îndeajuns încât să îmi înțeleagă pofța. Când ajungea acasă fugeam până la intrarea în curte și strigam:

„Tati, tati! Dă-mi, dă-mi!” După ce primeam ce cerusem îl luam în brațe și strigam: „Lidică-mă, lidică-mă”, asta însemnând să mă ia în brațe și să mă ridice cât de mult poate el și, deși îmi era teamă, nu ceream să mă lase jos; cred că atunci au fost primele mele întâlniri cu frica și adrenalina.

Mai aveam încă un joculeț de weekend, destul de ciudat, în care ne gădilam unul pe altul până nu mai puteam de răs și a fost o parte dominantă a primilor mei ani de viață, pe care-i iubesc!

Îmi amintesc că obișnuiam să facem grătare în fiecare săptămână, duminica, în pădurea apropiată de casă, și acum, că mă gândesc, cred că și contactele acestea dese și constante cu natura au ajutat la dezvoltarea mea mai târzie; cine știe, poate dacă eram mai retras față de pădure și nu aveam contact cu natura, cu animalele, cu sălbăticia și liniștea dintr-o asemenea zonă, poate nu eram azi activist și poate eram chiar unul dintre oamenii de care povestisem cu câteva pagini în urmă, adică magnați, miliardari, milionari sau acționari ai marilor fabrici; mă bucur că nu am devenit asta, dar, cum se spune, „nimic nu e întâmplător”. Deci probabil nu a fost întâmplător nici drumul pe care mi l-am ales.

Încep în sfârșit grădinița, dar cu un an mai târziu decât era normal; nu știu de ce, probabil a fost o decizie luată de mama și de tatăl meu. La grădiniță mi-am cunoscut și cel mai bun prieten, pe Florin, prietenie ce continuă și acum. Florin a fost un prieten model care mereu și-a arătat susținerea în ceea ce privește acțiunile mele și, așa cum face un prieten adevărat, mereu am fost susținut; tot cu el am făcut grădinița, școala primară și școala gimnazială, doar când am intrat la liceu ne-am despărțit, prin 2020, eu urmând studiile Liceului

Tehnologic „Aurel Vlaicu” din Cluj-Napoca și el, cursurile unui liceu cu profil axat pe electrică, energie electrică și electromecanică. Asta oricum nu era o problemă, deoarece ambele licee erau relativ aproape, în același oraș, și mereu ne puteam vedea, lucru care a ajutat să nu ni se distrugă prietenia.

Din grădiniță nu îmi amintesc prea multe, decât o fază amuzantă, spun eu, când într-o zi un copil voia să îmi fure jucăria preferată și i-am dat cu ea în cap – nu mă judecați :) Eram mic și nu știam mai nimic, de-abia știam să merg.

Încep școala primară tot în Aghireșu Fabrici și îmi amintesc și acum prima zi în care mă trezise mama și eram foarte somnoros, știu că mi-a zis: „Să fii cuminte la școală! E prima zi!” Aveam un sentiment plăcut, dar și ciudat în același timp, știind că o să fie altfel decât era la grădiniță. Eu nu făcusem Clasa 0, nu știu de ce, probabil în acea perioadă când eram eu mic nu se făcea, sau probabil mama a ales să nu merg; din câte știu, era opțională, așa cred. Mă rog, în prima zi mi-am cunoscut învățătoarea, din câte îmi amintesc o chema Anicuța și era o doamnă în vârstă, de treabă și tare amuzantă. Colegii de la grădiniță, mulți dintre ei au fost și la școală, și asta cumva mă bucura, pentru că măcar îi cunoșteam. Au mai apărut pe parcursul gestionării claselor și alți elevi din clasele care se uneau, dar au fost puțini, undeva la 2-3, din câte îmi amintesc. Oricum, au fost niște ani destul de frumoși, mai ales că îl aveam și pe Florin în aceeași clasă cu mine. Școala primară pentru mine a fost foarte frumoasă, cu lucruri pe care până atunci nu le știam, cu noi oameni, cu noi profesori, cu un mod nou de a învăța și tot pe la vârsta asta, pe cât de bune păreau toate, au început și primele confruntări.

Mama mea, pe când eu eram în clasa a treia sau a patra, își luase un nou job ca îngrijitoare pentru o bătrânică vecină cu noi, care avea pe atunci undeva la 79-80 de ani. Pe la vârsta asta au început și primele certuri între mama și tatăl meu și tot atunci mama a început să cadă în patima alcoolului, din cauza certurilor și a greutăților urmate de îngrijirea bătrânei acesteia, având probleme grave de sănătate, dar care era lucidă, deșteaptă și de la care mai târziu am avut multe de învățat. A început și bullying-ul, au început certuri cu părinții, dar mi-am făcut și mai mulți prieteni, ieșind aproape în fiecare zi după școală, ne strângeam o mulțime de copii, având tot felul de jocuri lipsite de telefoane sau tehnologie... Erau primii mei prieteni în afară de Florin, care îmi era prieten de la grădiniță. Îmi amintesc că mă jucam mult cu fetele și aveam un joc în care simulam seriale TV sau traiul unei familii bogate, în care fiecare aveam un rol diferit, unii erau bucătari, șoferi sau îngrijitori ai casei și ceilalți erau patronii unor firme mari, de succes, alte fete erau doar mame și alți băieți aveau doar rolul de tată, erau joculețe care mi-au rămas imprimare până în ziua de azi în minte și îmi amintesc că mulți ani jocurile astea au fost o parte din programul meu zilnic de copil, era cumva refugiul meu de la certurile cu mama, de la notele proaste de la școală, de la bullying, toate astea puse în cârca unui copil inocent de doar 8-9 ani.

În cele din urmă, mai târziu, pe la sfârșitul școlii primare, am reușit să îmi redresez puțin situația școlară și am terminat școala cu niște rezultate promițătoare, nu foarte bune, dar oricum, nici proaste.

Aniiăștia de școală mi-au arătat primele greutăți ale vieții, dar și primele momente de libertate, primele momente

în care am cunoscut și alte persoane în afară de mama, tata, mătuși, unchi și de prietenul meu Florin.

Fotografia de jos e făcută în acea perioadă, și e singura amintire vie pe care o mai am de atunci, în care îl pot privi pe micuțul Flaviu.

Schimbarea

Încep clasa a cincea tot în Aghireșu Fabrici, școala cu clasele de la a cincea până la a opta se afla în aceeași curte unde erau și școala primară și grădinița.

Aici începe dispariția micuțului Flaviu, problemele de acasă dintre mama și tata devin tot mai grave și de la certuri se ajunge la bătăi. Mama începuse să bea din ce în ce mai mult și în noua școală mă întâlnesc din nou cu bullying-ul și revin notele proaste.

Primul meu impact cu clasa a cincea a fost, cred, cel mai rău și una dintre cele mai urâte experiențe din viața mea, din cauză că aici bullying-ul nu mai venea de la aceiași colegi de clasă, ci venea de la colegi mai mari, de clasa a șasea, a șaptea sau a opta, și toate acestea la un loc, în puțin timp l-au făcut pe micuțul Flaviu să se depărteze și să dispară și încet-încet veni schimbarea, noul Flaviu, care era în stare să țină în el problemele, traumele din cauza bullying-ului și a bătăilor din școală și care ascundea durerea din cauza certurilor părinților.

Totuși, niciodată nu am regretat ce mi s-a întâmplat în școală, pentru că acum realizez că toate greutățile de atunci m-au făcut mai puternic și că toate lucrurile rele ce mi s-au întâmplat atunci i-au creat personalitatea Flaviului de astăzi.

Îmi amintesc prima zi din clasa a cincea, a fost una oarecum frumoasă, când mi-am cunoscut profesorii, pentru că am continuat tot cu aceiași colegi din școala primară și grădinița; au mai venit câțiva colegi din cauză că au rămas repetenți sau

că au fost transferați de la alte școli, dar nu au fost prea mulți. După ce am făcut cunoștință cu profesorii din „școala mare”, cum îi spuneam noi, copiii, am cunoscut-o și pe Anișoara, care lucra acolo ca femeie de serviciu și era iubită de majoritatea elevilor, pentru că glumea cu noi și era foarte sociabilă și bună la suflet, ba chiar ne lăsa și ne încuraja să o tutuim și să nu o mai facem „tanti” sau „doamnă”; făceam glume întruna și ne distram la maxim în pauze cu dumneaei. Ce ne plăcea la ea era personalitatea energică și simțul umorului dezvoltat, puse în aceeași oală cu respectul pe care îl acorda profesorilor și instituției, lucrând acolo de mulți ani, de unde știu că a ieșit la pensie acum câțiva ani. A fost una dintre figurile marcante din copilăria mea datorită personalității ei și felului în care a trecut peste problemele vieții, cu care ne confruntăm toți.

Aici era diferit față de școala primară, pentru că erau mai multe materii și mai mulți profesori; cu unii m-am înțeles foarte bine și au devenit chiar stâlpi ai personalității mele, în timp ce alții mi-au indus o stare de frică, mai ales atunci când știam că merg la școală cu tema nefăcută sau cu proiectul ne-terminat din cauza certurilor de acasă, dar na, asta le era profesia, rolul lor era să scoată oameni buni în societate și cred că au făcut asta.

La sfârșitul clasei a cincea m-am apropiat mai tare de bătrânica îngrijită de mama și îmi amintesc că de multe ori mergeam la ea acasă; ea locuia chiar lângă noi, la câțiva pași, și știu că mergeam și de câteva ori pe zi să îi cumpar biscuiți și lapte. La un moment dat m-am apropiat de ea și stăteam cu orele și povesteam despre ce o doare sau cum se simte, avea o problemă gravă la picioare și nu putea umbla, stând în casă de ani buni. Odată i-am cerut să mă lase să o scot afară, deși nu

avea cărucior cu roțile, care oricum nu ajuta din cauza arhitecturii casei, dar i-am spus că, cu ajutorul meu și al mamei, am putea-o scoate afară, să stea puțin pe banca din fața casei, dar din păcate niciodată nu a vrut; dar asta nu o oprea să stea cu mine ore în șir la povești. Îmi amintesc cu nostalgie că mergeam mereu la ea după școală și mă așezam pe scaunul de lângă ușa veche, care trebuia trântită de câteva ori să se închidă. Îmi povestea mult despre ultimii ani din viață, cu bărbatul ei, care murise înainte cu ceva timp ca mama să fie angajată de nepotul ei să aibă grijă de ea; puțin după ce ne-am apropiat mai tare am aflat adevărata viață a ei.

Am venit acasă de la școală și m-am pus să mă uit la televizor, dar în timp ce mutam programele pentru a ajunge la cele de desene animate, mi s-a blocat telecomanda la un post care avea difuzat un program despre Holocaust și crimele comise de naziști în cel de-al Doilea Război Mondial. Deși încercam să mut canalul, nefiind prea interesat de program, nu mergea, așa că am fugit după mama afară și am chemat-o să vadă care e problema; verificând, de fapt telecomanda a rămas fără baterii, mama spunându-mi să mut direct de la meniul televizorului sau să aștept până vine tata de la muncă, să-i spună să cumpere baterii. Fiind copil și neavând încă telefon, și nici meniul televizorului nu îmi era cunoscut, am început să mă uit la programul pe care se blocase telecomanda; deși la început destul de lipsit de interes, încet-încet am început să fiu mai atent la subiect și atunci am înțeles că viața nu e deloc cum mi-o imaginam, am înțeles că există oameni care toată viața lor au creat suferință și am înțeles că lumea asta e mult mai diferită de ce îmi imaginam eu; în program, de fapt nu erau prezentate doar atrocitățile făcute de naziști, ci și exploatări

ilegale imense ale pădurilor, ape poluate și distrugerea biosferei și naturii și, pe cât de grave mi se păreau toate, mi-am dat seama că oamenii sunt foarte proști, distrugându-și propriul habitat... propriul loc în care trăiesc.

Mai târziu am aflat de Malala Yousafzai, activista pentru drepturile fetelor la educație din zonele arabe, în care fetele nu beneficiau de acest drept, și de lupta ei și a altor activiști pentru drepturile omului, pentru mediu, drepturile animalelor și salvarea lor sau pentru pace. Mă gândisem, ca copil, ce influență pot să am eu și trecusem peste moment, dar nu uitasem ce am văzut.

Pe la începutul clasei a șasea am primit și primul telefon. Era un Samsung micuț, alb, destul de drăguț, pe care mi-am instalat și primele jocuri apărute atunci, dar îmi amintesc că primul lucru ce îl făcusem după ce am avut telefon a fost să caut ce înseamnă Holocaustul, poluarea și nazismul. Diferența dintre ce am văzut la televizor și ce am văzut pe telefon erau imaginile, pe televizor multe dintre ele erau blurate, dar pe telefon le văzusem fix așa cum erau, sute de oameni morți în camere de gazare, gropi comune imense, mult sânge și ce mi-a atras cel mai mult atenția a fost lipsa de respect și de demnitate, ura și disprețul de care evreeii, persoanele cu handicap, cei împotriva regimului nazist sau prizonierii de război aveau parte. Am început să plâng și după ce mi-am dat seama de cât au putut îndura acei oameni și prin câte greutăți au trecut, am realizat că eu am un om lângă mine care se poate să fi văzut toate astea față-n față și am fugit la bătrânică, i-am arătat cu urme de lacrimi în ochi ce am văzut pe telefon și am întrebat-o dacă a prins perioada aceea, ea spunându-mi că da. Era tânără și frumoasă... Nu își mai amintea foarte multe detalii de atunci,